

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 13	1. Juli 1916	65. Aargang

Tale af Missionspræsident Hans J. Christiansen,

holdt ved Konferencen i Kjøbenhavn den 23. April 1916.

—

Jeg føler mig ligesom hjemme igjen efter at have været paa en lang Missionsrejse i Norge. Jeg har de sidste 3 Uger rejst i Missionens Tjeneste i Norge og i tre Byer afholdt Konference, ligesom vi gjør her i Aften, og jeg kan bringe en hjertelig Hilsen til Kirkens Medlemmer fra Søskende i det høje Nord. Vejret er ikke saa mildt deroppe som her; paa flere Steder er Vinteren streng; men de Helliges Hjerter slaar i Norge varmt for Evangeliets Sag, og som en udsendt Herrens Tjener har jeg glædet mig meget i de norske Helliges Selskab. Paa min Rejse besøgte jeg ogsaa Bergen og afholdt Konference i Forsamlingsbygningen, Vaskerelvsgaten 1. Denne By blev som bekjendt hærget ved en frygtelig Ildebrand den 15. Februar, der lagde henved Trediedelen af Byen i Aske. De nedbrændte Bydele var tilvisse et sørgeligt Skue; men de Hellige, af hvilke flere var mellem de brandlidte, er Herren inderlig taknemlige, fordi de fremdeles kan møde til Gudstjeneste i Forsamlingshuset i Vaskerelvsgaten.

Jeg ønsker, hvis I vil skjænke mig Eders Opmærksomhed, at tale over et Emne, som man oppe i Norge anmodede mig om at tale over. Præsident Lundgreen (den foregaaende Taler) gjorde nogle Bemærkninger i Slutningen af sin Tale vedrørende det samme Emne. Spørgsmaalet er: Hvor skal de Hellige opholde sig efter Kristi anden og herlige Gjenkomst til Jorden i de tusinde Aar, der omtales i Skriften? Skal de opholde sig i Himlen eller paa Jorden? Mange udenfor vort Samfund har i den senere Tid talt og skrevet angaaende dette Emne, men de har ikke været vejledt ved ny Aabenbaring og har derfor ikke

kunnet give tilfredsstillende Svar paa Spørgsmaalet. Foruden Skriftens Ord til Belysning af Spørgsmaalet vil jeg anføre Profeten Joseph Smiths Ord, som er nedskrevne i den tiende af de 13 Trosartikler, der indeholder en kort Redegjørelse af vor Tro. Denne Trosartikel lyder saaledes:

„Vi tro paa Israels virkelige Indsamling og de ti Stammers Tilbageførelse, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fastland (Amerika), at Kristus vil personlig regjere paa Jorden, og at Jorden vil blive fornyet og faa sin paradisiske Herlighed."

Dette er, hvad vi tror med Hensyn til „Tusindaarsriget", i Overensstemmelse med, hvad vi læser i de første 6 Vers af det 20. Kapitel i Joh. Aabenbaring angaaende denne herlige Tidsperiode, hvilket jeg vil anmode enhver om at læse. Sangkoret har i et Par af de smukke Sange, de har sunget for os, henledt vore Tanker til Zions Land som et ønskeligt Opholdssted for de Hellige i de sidste Dage, og Præsident Lundgreen henledte i sin Tale vore Tanker til de Templer, som er opførte der, og til dem, der i Fremtiden vil blive opførte, hvor de Hellige bor og bygger. Nogle vil sige: Staar der ikke skrevet i første Tessalonikerbrev, 4. Kapitel, 17. Vers, at de Hellige „skulle møde Herren i Luften, og saaledes skulle vi altid være med Herren". Jo, men med denne Udtalelse er der ikke sagt, at Herren, hvorved menes Jesus Kristus, altid skal forblive i Luften, og ikke heller, at han med sine hellige Engle, og de Hellige, som møder ham, skal fare til Himmels igjen. Vi læser derimod i de hellige Skrifter, at Kristus ved sin Gjenkomst skal oprette en tusindaarig Fredsregjering paa Jorden, og at Jorden da skal faa sin paradisiske Herlighed tilbage. Vi tror, at der vil komme en Tid, da de Hellige, som af egen fri Villie har valgt at følge Kristus, der kjøbte os ved sit udgydte Blod paa Korset, skal „arve Jorden" og leve i Fred og Fryd med vor Frelser paa Jorden i tusinde Aar. Profeterne fordum var inspirerede af Guds Aand til at forkynde disse Ting; det samme var Apostlene og nu sidst Profeten Joseph Smith. Apostelen Paulus hentyder i nogle af sine Breve til den Kjendsgjerning, at der i de sidste Dage skal blive et Folk beredt til at møde Herren i Luften. De skal gaa Brudgommen i Møde, og som Følge af deres Trofasthed og Nidkjærhed i Forkyndelsen af Rigets Evangelium før hans Komme skal de leve og regjere med ham her paa Jorden i de tusinde Aar, da Jorden skal faa sin paradisiske Herlighed tilbage, og der skal herske Fred saavel blandt Dyr som blandt Mennesker. Herren lovede Israeliterne fordum, at de, saafremt de vilde tjene ham, skulde faa Kanaans Land til evig Arv og Eje. Et saadant Løfte kunde ikke blive opfyldt, medmindre de trofaste Israeliter, til hvem hin Forjættelse var given, skulde modtage Arvelodder i Palæstina efter Opstandelsen ved Kristi Komme. (Læs Ezekiel 37. Kap., 47. Kap., 6.—12. V.; ogsaa 43. Kap., 4.—7. V.) Ligeledes blev det saavel af Fortidens som af Nutidens Profeter forudsagt, at de Sidste-Dages Hellige skulde modtage Arvelodder i Zion i vest, nemlig i Amerika, et Land, der særlig skulde blive et forjættet Land for Patriarken Josephs retfærdige Efterkommere. Vor Frelser

selv sagde i sin Bjergprædiken: „Salige ere de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden." De Hellige i fordums Tid var besjælede af dette Haab, og det samme er de Hellige i vore Dage. Menneskene kunde blive bekjendte med alle disse Ting, hvis de kun vilde lytte til Guds Tjeneres Vidnesbyrd og undersøge de hellige Skrifter. Endskjøndt Kristenheden tror paa Kristi anden Tilkommelse, lægger den dog ikke meget Mærke til, hvad Skrifterne vidner om Forberedelserne, der skal gjøres før hans Komme, nemlig, at hans Evangelium skal blive gjengivet til Jorden i sin Renhed i „de sidste Dage" og blive prædiket for alle Slægter, Nationer og Folk af et bemyndiget Præstedømme; men denne Kjendsgjerning er saare vigtig. Jeg vil citere Apostelen Johannes' Ord i saa Henseende:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, til alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, og som sagde med høj Røst: frygter Gud og giver ham Æren, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." (Joh. Aab. 14: 6, 7.)

Denne Engel med flere Engle skulde i Henhold til Guds aabenbarede Ord blive sendt til Jorden i de sidste Dage; Præstedømmets Myndighed skulde blive gjengivet til Jorden, og, som Frelseren profeterede: Rigets Evangelium skulde „prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk"; først da skulde Enden komme, de ugudeliges Ende og Enden paa nærværende Jordperiode, og Tusindaarsrigets herlige Tidsperiode skulde derefter komme. Kristus sagde ogsaa, at Gud ved Endens Tid vilde udsende sine Engle for at høste, førend han, „Menneskesønnen", skulde komme i sin Herlighed tilbage til Jorden. Kristus bliver nemlig i Skriften benævnet baade som „Menneskesønnen" og som „Guds Søn", thi hans himmelske Fader var det alfuldkomne Herlighedens Menneske, i hvis Billede ogsaa vi, som har en jordisk Fader, er skabte. Kristus, hvis Moder var Jomfru Maria, var Guds enbaarne Søn. Dette er vor faste Tro og Overbevisning. Kristus var saa meget lig Faderen, at han sagde til Filippus: „Hvo, som har set mig, har set Faderen." Det er aldeles i Modstrid med Kristi og Skriftens Vidnesbyrd at tro, at Gud, vor himmelske Fader, ikke er i Besiddelse af et Legeme saavel som Jesus Kristus. Det guddommelige er det sandt menneskelige herliggjort, thi det sande menneskelige er, hvad der er præget af Gudsbilledet. Kristus opstod derfor ogsaa fra Graven med et herliggjort Legeme og satte sig i bogstavelig Forstand ved Faderens højre Haand. De ædle Sjælsegenskaber hos Mennesket var tilstede hos Frelseren, Guds enbaarne Søn, i fuldkommen Grad, thi disse ædle Sjælsegenskaber er det guddommelige hos Mennesket. Kristus kunde derfor som ingen anden glæde sig med dem, som var glade i Gud, og sørge med dem, som var bedrøvede.

Med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse førend Kristi andet Komme for at regjere paa Jorden i et Tusinde Aar, og med Hensyn til dette Kristi andet Komme, og tillige som Bevis for, at „Tusindaarsriget" er et jordisk Tusindaarsrige og ikke et Tusindaarsrige i Himmelen, vil jeg

oplæse følgende Skriftsteder, henholdsvis i Bibelen, Pagtens Bog og Bogen, kaldet: „Den kostelige Perle“, og jeg vil anmode alle om at lægge nøje Mærke til disse Herrens Ord til os gjennem hans Tjenere, til hvem han aabenbarede sit Riges Anliggender.

„Og jeg saa, og se en hvid Sky, og paa Skyen sad der lig en Menneskesøn med en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Segl i sin Haand.“ . . . „Og han, som sad paa Skyen, lod sin Segl gaa over Jorden, og Jorden blev høstet.“ (Joh. Aab. 14. Kap., 14. og 16. V.)

„Og jeg saa en Engel stige ned fra Himmelen, han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand. Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusinde Aar og kastede ham i Afgrunden og lukkede og forseglede over ham, for at han ikke mere skulde forføre Folkeslagene, førend de tusinde Aar vare til Ende; derefter skal han løses en lille Tid.“ (Joh. Aab. 20: 1—3.)

„Arbejder derfor, arbejder i min Vingaard for sidste Gang — kalder for sidste Gang Jordens Indvaanere. Thi i min egen bestemte Tid vil jeg komme ned paa Jorden til Dom, og mit Folk skal vorde forløst og regjere med mig paa Jorden; thi det store Millennium, om hvilket jeg har talet ved mine Tjeneres Mund, skal komme.“ (P. B. 43. Kap., 28—30. V.)

. . . „Og i en Tid af et tusinde Aar skal Jorden hvile.“

„Og det skete, at Enok saa Menneskesønnens Tilkommelse i de sidste Dage for at bo paa Jorden i Retfærdighed i en Tid af et tusinde Aar.“ (Moses Bog 7: 64, 65.)

Sammenlign hermed følgende Skriftsted:

„Og han skal gaa ud for at forføre Folkeslagene ved Jordens fire Hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til Krig; deres Tal er som Havets Sand. Og de droge frem over Jordens Flade og omringede de Helliges Lejr og den elskede Stad. Og Ild faldt ned fra Himmelen fra Gud og fortærede dem.“ (Joh. Aab. 20: 8, 9.)

Ligesom Døberen Johannes beredte Vejen for Kristi første Komme, saaledes beredte Profeten Joseph Smith Vejen for hans andet Komme, og Præstedømmet i „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ forkynder ligesom Døberen Johannes og hans Disciple fordum, at „Guds Rige er kommen nær“, og Evangeliet bliver forkyndt „til et Vidnesbyrd for alle Folk“. Evangeliets Lærdomme er ligesom gyldne Ax, der alle kan plukkes, men som Menneskene i deres Uforstand endogsaa træder under Fod for at række efter det, som ingen Værdi har.

Vi, Sidste-Dages Hellige, tror, at vi i alle Ting maa blive vejledede af Guds aabenbarede Ord, og at det er nødvendigt for os at være i Besiddelse af den Helligaand for at kjende Guds Veje. Vi tror paa de selvsamme evangeliske Principper som de Hellige fordum, og vi tror, at Præstedømmet staar som Folkets Lærere og Vejledere. Med Hensyn til Lærerembedets Vigtighed har vi et udmærket Exempel i Beretningen om den ætiopiske Hofmands Daab i Apostlenes Gjerninger, 8. Kapitel, en Beretning, som ypperlig belyser dette Emne, og som enhver burde være fortrolig med. Vedkommende Hofmand havde været i Jerusalem for at tilbede, og paa Hjemvejen læste han i Esajas' Profetier, men forstod ikke alt, hvad han læste. Men Herren havde sendt sin Tjener Filip til ham for at forklare ham Skrifterne. Vi læser:

„Men Aanden sagde til Filip: „Gaa hen og hold Dig til denne Vogn!“ Og Filip løb derhen og hørte ham læse Profeten Esajas; og han sagde: „For-

staar Du ogsaa det, som Du læser?" Men han sagde: „Hvorledes skulde jeg kunne det, uden nogen vejleder mig?" Og han bad Filip stige op og sætte sig hos ham." (Ap. Gj. 8. Kap., 29.—32. V.)

Vi læser fremdeles, hvorledes Filip forklarede for Hofmanden en Profeti angaaende Kristi Forsoningsdød, og med denne Profeti som Udgangspunkt „forkyndte han Evangeliet om Jesus"; og Hofmanden var ikke, som saa mange, sen til at rette sig efter Evangeliets Principper, da han fik Kjendskab til dem, thi vi læser:

„Men som de droge frem ad Vejen, kom de til noget Vand; og Hofmanden siger: „Se, her er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt?" Men Filip sagde: „Dersom Du tror af hele dit Hjerte, kan det ske." Men han svarede og sagde: „Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn." Og han bød, at Vognen skulde holde, og de stege begge ned i Vandet, baade Filip og Hofmanden; og han døbte ham." (36.—39. V.)

Filip modtog ikke Betaling for at døbe den ætiopiske Hofmand. Han sagde ikke til denne mægtige Mand, om hvem det berettes, at han bestyrede alle Ætioper-Dronningens Skatte, at hvis han gav ham saa og saa meget, vilde han døbe ham; thi Evangeliets Gaver er ikke af den Natur, at de kan kjøbes eller sælges. Hvis nogen gjør Evangeliet til en Handelsvare, kan vi paa Forhaand vide, at vedkommende ikke er en Herrens Tjener. Kristus sagde til sine Apostle fordum med Hensyn til Evangeliet: „Modtager det for intet; giver det for intet."

Kristus sagde fordum, at „som det var i Noa Dage, saa skal det være ved Menneskesønnens Tilkommelse". Ligesom Menneskene paa hin Tid forkastede Evangeliets Budskab, saaledes gjør de ogsaa nu; men de, som adlyder Herrens Befalinger og gaar ind ad den snevre Port, skal modtage det evige Livs Naadegaver. Jeg bevidner for alle, at jeg veed, at Gud og Kristus lever. Jeg veed ogsaa, at Kristus paany har oprettet sin Kirke paa Jorden med „Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere", med andre Ord, med et bemyndiget Præstedømme. Jeg veed, at Daaben og de øvrige Ordinancer, der bliver udførte indenfor Kirken, er de samme i Dag som fordum; og intet Menneske paa Jorden kan blive frelst i Guds Rige, undtagen han eller hun tror paa Evangeliet, omvender sig fra sine Synder og bliver døbt af en bemyndiget Herrens Tjener med Neddyppelsens Daab til Syndernes Forladelse. Og til hver af os, som er Medlemmer af Kristi Kirke paa Jorden, lyder Frelserens Ord og Formaning: „Hold fast ved det, Du har, for at ingen skal tage din Krone." (Joh. Aab. 3, 11.)

At Herren vil inspirere os og styrke os ved sin Aand, saa at vi kan kjende hans Villie i alle Ting og stedse vandre paa Livets Vej, er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn.

Tankesprog.

Den har den dybeste Tanke, som tror, at det er nødvendigt at adlyde Guds Befalinger.

De Ondes Læber taler svigefulde Ord.

„I Læbers Forsyndelse ligger en ond Snare,
men den retfærdige kommer ud af Trængsel."
(Sal. Ordsp. 12, 13.)

Det er velgjørende at læse nedenstaaende Udtalelse i en Artikel i Maanedsskriftet »Unity« om de høje aandelige Interesser, som vort Folk hjemme i Utah er besjælet af. Maanedsskriftet udgives i Kansas, Mo., og gjør sig til Talsmand for „praktisk Kristendom".

Artiklens Forfatter udtaler: „Næsten alle, som har besøgt Salt Lake City paa Gjennemrejse til Pacifik-Udstillingen, taler om de høje aandelige Interesser, der gjør sig gjældende blandt Mormonerne i Salt Lake City, og de undrer sig derover. Man mener at finde Aarsagen dertil i Mormonernes stærke religiøse Tankeliv. Salt Lake City blev grundlagt af Folk, som var i højeste Grad religiøse. De giver Gud den første Plads i deres kirkelige Regjeringssystem, og derved er saa at sige selve Luften i Byen opfyldt af en aandelig Kraft og Indflydelse, der føles allevegne. Denne Mormonfolkets Modtagelighed for aandelige Paavirkninger er bleven vedligeholdt hos dem lige siden deres første Profeters Tid, og alle, som er aandeligt vaagne, føler denne Indflydelse, saa snart de paavirkes af den aandelige Tanke-Atmosfære, i hvilken Mormonfolket bevæger sig."

Vi er glade ved at høre en saa aabenhjertig og ærlig Udtalelse; thi det er i Sandhed sørgeligt, at kun saa forholdsvis faa Mennesker er villige til at anerkjende Sandheden, ligegyldig hvor den findes, og til at bedømme Menneskene — saa vidt det er os tilladt at dømme — efter de Frugter, som deres Virksomhed sætter. Det er et Bevis paa, at den sande kristelige Aand er tilstede hos Menneskene, dersom disse er villige til at indrømme Sandheden, naar den viser sig, selv om det Folk, hos hvilket de finder denne gode aandelige Indflydelse, omtales ilde af saadanne, som er ukjendte med Forholdene, eller som i deres Indre er fordærvede og lastefulde. Det er let at finde Fejl og at kritisere, men hvor vanskeligt er det ikke ofte at tale godt om andre og rose dem, naar de fortjener det, i Særdeleshed naar vi derved gaar imod en ugudelig og letsindig Verdens Dom.

Uretfærdig Kritik og løgnagtige Beskyldninger har til alle Tider været de mest brugte Vaaben mod Sandheden, hvorved der er paaført Millioner af ærlige og oprigtige Mennesker Sorg og Lidelse, ja endog Døden.

Det var denne ondsindede Kritik og uretfærdige Fremgangsmaade, som var Skyld i, at mange af Oldtidens Profeter led Martyrdøden, at Kristus, Verdens Frelser, blev korsfæstet, at næsten alle hans Apostle paa grusom Maade blev ihjelslaaede, og at Guds Kirke og Rige, som var opbygget af Kristus og Apostlene i Tidens Midte, blev udryddet af Jorden. Det var denne ondsindede Kritik af de første Kristne, som førte til, at Mænd, Kvinder og Børn blev brændte paa flammende Baal eller paa anden rædselsfuld Maade bragte til en for tidlig Død,

og alt dette, fordi de trods Verdens Modstand tillod sig at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende og at udføre de Gjerninger, som de følte vilde blive til Gavn og Velsignelse for dem, og fordi de forkyndte, at alle, som vilde udøve de samme Retfærdighedens Handlinger, paa lige Vis vilde blive højlig velsignede.

Hvor sandt er det ikke, at de, som er aandeligt sindede og i Harmoni med Sandhedens Principper, er modtagelige for de velsignende aandelige Indflydelser, som omgiver dem, hvad enten de opholder sig i kristne eller i hedenske Lande. De rene af Hjertet er altid i deres Sjæls Inderste i Harmoni med al Sandhed og Retfærdighed og alt, hvad der er godt, og de griber det, naar som helst og hvor som helst det viser sig for Sindets indre Blikke. Men paa den anden Side er Tyven, Løgneren, Sædelighedsforbryderen, Morderen og alle de, som pønser paa det onde, og som er fordærvede i deres Sjæle, tilbøjelige til kun at blive paavirkede af de Indflydelser, som er i Harmoni med deres Natur, og selv om de ser det gode, taler de dog ilde om det; thi, som der staar skrevet i Pauli Brev til Titus:

„Alt er rent for de rene; men for de besmittede og vantro er intet rent, men baade deres Sind og Samvittighed er besmittet. De sige, at de kjende Gud, men med deres Gjerninger fornægte de ham, vederstyggelige, som de ere, og ulydige og uduelige til al god Gjerning. (Tit. 1: 15, 16.)

Pauli korte Brev til Titus er i det Hele taget meget belærende og formanende med Hensyn til Sandhedens, Ærbarhedens og Retsindighedens Principper, som er det eneste Grundlag for et sundt og sandt Menneskeliv, der kan udvikle sig henimod det fuldkomne og bringe Menneskene til at nyde Guds Aands saliggjørende Indflydelse.

(Uddrag fra en Artikel i »Liahona«.)

— Hjemmets Pryd er Renlighed; Husets Ære Gjæstfrihed. Fromhed er dets bedste Glands; Tilfredshed Lykkens lyse Krands.

— Den er ikke fattig, som har lidet, men den, som aldrig kan faa nok.

— Din Livsskjæbne kan ikke blive forandret ved, at Du ærgrer Dig over de Fejltagelser og Misgreb, Du har begaaet i Fortiden, men kun ved, at Du ikke gjentager disse Fejltagelser i Fremtiden.

— Gjør lidt ad Gangen. Vil Du gjøre alt paa een Gang, spænder Du over mere, end Du kan magte, og Resultatet af dit Arbejde kan ikke blive godt.

— Virksomhed med Standhaftighed og Tro tilsammen vil altid blive kronet med Fremgang.

— Et venligt „Nej“ er bedre end et tvært „Ja“.

Lørdag den 1. Juli 1916.

Sangens Indflydelse.

For de Sidste-Dages Hellige hører opbyggende Sang og Musik med til Troslivet saavel ved den hjemlige Arne som paa de Steder, hvor vi samles til Gudsdyrkelse, saavel i Zions Land som i de forskjellige Missioner ude i Verden, og Afsyngelse af smukke evangeliske Sange udgjør til en vis Grad en Del af vor Gudstjeneste.

Mange af de Tusinder Turister, som fra Aar til Aar har besøgt Utahs Hovedstad og derved haft Lejlighed til at høre Kjæmpeorgelet i det store Tabernakel, har med stor Begejstring udtalt sig om den himmelske Indflydelse, de ved at høre det har følt sig berørt af, og de har omtalt det som en enestaaende Oplevelse i deres Liv. Mangt et haardt Hjerte er blevet rørt, og mange Glædestaarer har vædet Kinden under Indflydelse af Sangen og Musikken, der kun er frembragt af ufuldkomne Mennesker, men desuagtet har lydt, som om Engles henrivende Stemmer deltog deri. Det er imidlertid med Sangen som med Prædiken; „Bogstaven ihjelslaar, men Aanden levendegjør". (2. Kor. 3, 6.) Paa et andet Sted skriver den samme Apostel: „Jeg vil synge med Aanden, men jeg vil og synge med Forstand." (1. Kor. 14, 15.) Det var under Aandens opmuntrende Indflydelse, at Paulus og Silas i Midnattens stille Time bad og sang Gud Lovsange i det skumle Fængsel, ved hvilken Lejlighed den Almægtige paa sin egen bestemte Maade talte til sine syndige og haardhjertede Børn, idet han lod Jorden ryste, saa at Fængslets Døre aabnedes, og de to uskyldige Fanger blev satte i Frihed, medes den af Skræk slagne Vogter faldt skjælvende ned for de to ydmyge Guds Mænd, som senere ledede Stokmesteren og hans Familie gjennem Døren, Daaben, der er den „trange Port", som fører til Guds Rige, men som enhver, baade fattig og rig, en Gang før eller senere maa gaa igjennem for at naa frem til Frelse og Ophøjelse hos Gud. Under de mange lignende Trængsler, som de Sidste-Dages Hellige har udstaaet for deres Tros Skyld — naar de er blevne drevne fra Sted til Sted af en ubarmhjertig og rasende Pøbelhob, og naar de paa deres møjsommelige, lange Færd over de øde, nøgne Sletter vandrede til Stedet mellem Bjergene hist i vest — var Sangens jublende Toner det, som holdt Modet oppe, styrkede den trætte Vandrer og gav ham Udholdenhed til at ile fremad til Stedet, hvor Haabets Stjerne vinkede, og hvor Hvilen og Freden ventede ham. Det er næsten som et Ekko fra hine Dage, der naaer vort Øre, naar vi nu og da i Stilhed lytter til Sangen:

„Kom, Hellige, fremad og frygter ej,
Kun med Mod fremad drag!
Skjøndt tornestrøet kan synes denne Vej,
Gud er med Dig hver Dag.

Os bedre er at jage væk
Unyttig Kummer, Kval og Skræk,
Og Fryd bor da i hver en Sjæl,
Alt er vel, Alt er vel."

Kjære Søskende! Da vi fremdeles vandrer i den lave Dal, hvor Prøver og Modgang møder os paa vor Vej, lader os da følge vor ædle og tapre Forgjænger, Apostelen Paulus' smukke Exempel og synge aandelige Sange og Lovsange til vor Skabers Pris, saavel paa de Steder, hvor vi samles for i Hellighed at dyrke og tilbede Gud, som i Hjemmet, hvor den største Fred og Glæde bør findes. Paa forskjellige Steder i Missionen findes ypperlige Sangkor med dygtige Ledere, hvis ihærdige Arbejde har været og er en stor Hjælp ved Evangeliets Forkyndelse i disse Egne. Vi beder derfor alle Sangere at tage Del i dette herlige Arbejde, da vi behøver deres Bistand i Missionens Tjeneste; thi som alle veed, er Arbejdsmarken stor, men „Arbejderne ere faa".

Vi har nylig ladet en ny Udgave af Søndagsskole-Sangbogen trykke, som vi herved henleder Søskendes og Venners Opmærksomhed paa og medgiver vor bedste Anbefaling. Denne lille Sangbog, der særlig er beregnet til Brug i Søndagsskolerne i den skandinaviske Mission, kan ogsaa med Fordel anvendes ved andre Lejligheder, hvor det dansk-norske Sprog bruges, og hvor de Hellige samles for at lovprise Skaberens hellige Navn. Vi har i denne Udgave tilføjet flere smukke, indholdsrige Sange og haaber, at den lille Samling, der bør ejes af ethvert af Kirkens Medlemmer, maa bringe en lignende Glæde og Fryd til de Helliges Hjerter som den, Englene beredte Hyrderne paa Juda Sletter, da de bebudede Forløserens første Komme og sang den første Julesang. Vi haaber ogsaa, at denne Udgave ligesom de tidligere maa vinde Sangens Ynderes Bifald. Lad os stedse have i Minde, at Hjertets Sang er som en Bøn til Gud, der vil blive besvaret og bringe rige aandelige Velsignelser til os.

Hans J. Christiansen.

Foraarskonferencen i Aarhus.

Konferencens første Møde Lørdag den 27. April, Kl. 8 Aften, aabnedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 6: „Nu Israels Gjenløser" og Bøn af Ældste Andrew Mollerup. Konferencepræsident Peter M. Lundgreen bød de tilstedeværende velkommen og sagde, at Mødet nærmest vilde blive et Grensrapport-Møde.

Missionspræsident Hans J. Christiansen bragte en Hilsen fra de Hellige i de norske Konferencer og fra Kirkens Medlemmer i Kjøbenhavn. Forstanderne for Randers og Esbjerg afgav Rapporter og meddelte, at der var mange trofaste Hellige i disse Grene. Det fremgik af Rapporterne, at Forstanderne havde virket med Nidkjærhed i deres ansvarsfulde Kaldelser.

Konferencepræsidenten udtalte, at der var mange pligtopfyldende Hellige i Aarhus Gren. Personlig følte han sig lykkelig ved at arbejde i Herrens Vingaard. Han rapporterede ogsaa Tilstanden i Odense og Silkeborg Grenene paa de respektive og fraværende Forstanderes Vegne. Sangen Nr. 272 blev sungen, hvorefter Ældste Orvill H. Larsen meddelte, hvad han havde udført de fire Maaneder, i hvilke han havde virket som Missionær i Konferencen. Ældste Andrew Mollerup gav dernæst en Beretning angaaende sin Virksomhed blandt Søskende og fremmede.

Missionspræsident Christiansen sang en Sang. Det glædede ham mere, end Ord kan udtrykke, at være funden værdig til at virke som en udsendt Herrens Tjener i den skandinaviske Mission, og han haabede, at Herren vilde forunde ham at leve mange Aar endnu og virke for Guds Riges Fremgang. Han sagde, at Kirken skulde opbygges saavel i timelig som i aandelig Henseende, og at de Hellige burde betragte det som et Privilegium at kunne bistaa Kirken ved frivillige Tiendeofringer. Sangen Nr. 269 blev sungen, hvorefter Ældste Christen Sørensen sluttede Mødet med Taksigelse.

Søndagsskole-Konferencen Søndag den 30. April.

(Rapport af Skolens Sekretær og Kasserer M. Johansen,)

Konferencemødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Vær velkommen“ og Bøn af Br. Christensen. Sangen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung“, blev sungen.

Konferencepræsidenten bød de forsamlede velkommen, hvorefter Søndagsskolens Bestyrer, N. P. Thomsen, afgav Beretning om Skolens Virksomhed. Klasserne udførte nu et godt og velvalgt Program. Sangen: „Moders Navn er en himmelsk Lyd“, blev sungen, hvorefter Broder Knud Sørensen gav sit Vidnesbyrd med Hensyn til Evangeliets Guddommelighed.

Konferencepræsident Lundgreen foreslog nu Søndagsskolens Bestyrelse, Lærere og Lærerinder til Opholdelse. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne ved Haandsoprækning.

Søster Gudrun Thomsen sang en Solo, hvorefter Sangen: „Kjære Barn“, blev sungen. Missionspræsident Christiansen talte nu til Skolen og de tilstedeværende angaaende Præstedømmets Virksomhed lige fra det første Præsidentskab og til Brødrene, der virkede som Lærere i Søndagsskolerne og andre kirkelige Organisationer. Han opmuntrede Skolens Funktionærer til at fortsætte i den ædle Gjerning: at bibringe Børnene Kundskaber om Evangeliets frelsende og lyksaliggjørende Principper. Han udtalte sin Velsignelse over Søndagsskolen og bad Herren velsigne Kirkens Medlemmer. Søndagsskole-Konferencen sluttede derpaa med Afsyngelse af Sangen: „Der er Skjønhed“, og Bøn af Ældste Orvill H. Larsen.

Konferencemødet Eftermiddag Kl. 2.

Sangen Nr. 43 blev sungen, hvorefter Ældste Christen Larsen aabnede Mødet med Bøn. Grensforstander Jens Madsen fra Esbjerg

fremholdt Nødvendigheden af, at enhver for sig undersøgte, hvilken Religion der var den sande, for at kunne være i Stand til at efterleve Herrens Bud, som de indeholdes i Kristi Evangelium. Ældste Andrew Mollerup fremhævede, hvor nødvendigt det er, at ethvert Medlem af Kirken bliver vejledet af den Helligaand i alt, hvad der vedrører Evangeliets Værk. Han forklarede, paa hvilken Maade vi i Henhold til Guds aabenbarede Ord kunde finde Sandheden, og forklarede tillige, at enhver, som holdt Præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, havde modtaget det som Følge af den Fuldmagt, der oprindelig var givet Herrens Profet Joseph Smith, og som siden den Tid i en uafbrudt Kjæde har været beseglet paa andre ved Haandspaalæggelse. Han formanede alle Kirkens Medlemmer til at holde sig nær til Herren og ære den Pagt, de havde indgaaet med ham. Sangen Nr. 243 blev sungen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen foreslog nu Kirkens Hovedautoriteter og Missionens Embedsmænd til Opholdelse. Alle Forslagene vedtoges enstemmigt ved Haandsoprækning. Fremdeles, at Peter M. Lundgreen blev opholdt som Præsident over Aarhus Konference, Orvill H. Larsen som Konferencesekretær, Andrew Mollerup som omrejsende Ældste, Lars Larsen som Forstander for Odense Gren, Jens Madsen som Forstander for Esbjerg Gren, Jens Christensen som Forstander for Randers Gren og Carlsen som Forstander for Silkeborg Gren.

Sangen Nr. 112 blev nu sungen, hvorefter Ældste Christen Sørensen fra Aalborg talte paa en oplysende Maade om Evangeliets frelsende Kraft.

Missionspræsidenten forklarede Kirkens ypperlige Organisation. Kristus er „Menighedens Hoved", og han gav Joseph Smith Magt til at oprette sin Kirke paa Jorden i forrige Aarhundrede, og Præstedømmet administrerer paa Kristi Vegne.

Kor og Forsamling sang Nr. 191, hvorefter Broder Jens Christensen sluttede Mødet med Taksigelse.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Sangen Nr. 266 blev sungen, hvorefter Br. Christian Rasmussen aabnede Mødet med Bøn. Koret sang en speciel Sang.

Præsident Lundgreen holdt en oplysende Tale angaaende vore første Forældre og Syndefaldet. Det var Guds Hensigt, at Menneskene skulde blive i Stand til at skjelne godt fra ondt. Han paaviste, at Kristi sande Evangelium havde været borttaget fra Jorden lige fra den første kristne Tid, indtil det blev gjengivet med stor Kraft til Profeten Joseph Smith. Han fremholdt den bibelske Profeti angaaende en Engel, som i de sidste Dage skulde have „et evigt Evangelium at forkynde for alle Slægter, Stammer, Nationer og Folk"; fremholdt, hvorledes denne Profeti var bleven opfyldt, samt hvorledes Joseph Smith og Oliver Cowdery modtog henholdsvis det aroniske og det højere eller melchizedekske Præstedømmes Fuldmagt. Kristi Kirke fandtes atter paa Jorden med de samme Embedsmænd, som fandtes i Kirken i forrige Dage.

Missionspræsidenten talte derefter om, hvad der forstodes ved den nye Pagt, som Herren vilde indgaa med Forjættelsens Børn i de sidste Dage. Vi levede i en Tid, da mange af Profetierne i saavel det gamle som det nye Testamente blev opfyldte. Han nedbad sluttelig Herrens Velsignelse over alle. Koret sang, og Ældste F. F. Samuelsen sluttede Mødet med Taksigelse.

Grensmødet Mandag den 1. Maj.

Sangen Nr. 12 blev sungen. Ældste Andrew Mollerup holdt Bøn. Nr. 132 blev sungen. Kredslærerne i Aarhus udtalte sig angaaende deres Virksomhed og Forholdene blandt Søskende. Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Margrete Jensen, afgav Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar og udtalte sig forhaabningsfuldt med Hensyn til Foreningens fremtidige Virksomhed. Søster Kristine Thomsen udtalte sig ogsaa med Hensyn til Foreningen. Hun sagde, at de Søskende, som Søstrene besøgte, næsten uden Undtagelse følte sig vel i Evangeliet. Konferencepræsident Lundgreen foreslog derefter Søstrene i Præsidentskabet over Foreningen samt Kredslærerne til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne ved Haandsoprækning. Sangen Nr. 39 blev sungen, hvorefter Missionspræsidenten fremholdt til de Helliges Overvejelse den fuldkomne Organisation af Kirken. Han gav praktiske Raad til Kredslærerne og Lærerinderne i den kvindelige Hjælpeforening. Han formanede Brødrene, som holdt Præstedømmet, til nøje at vogte paa sig selv med Hensyn til, hvorledes de udøvede den dem givne Autoritet. Han omtalte endvidere Nødvendigheden af, at vore Bønner bliver opsendte til Herren i Oprigtighed, Ydmyghed og Forstandighed, og at de Hellige takker og priser Herren for alle hans Velgjerninger. Sangen Nr. 120 blev sungen, hvorefter Br. Wilford Samuelsen sluttede Mødet med Taksigelse.

Ungdomsforeningens Konferencemøde.

De unge Mænds og unge Kvinders Forening havde deres Møde Tirsdag Aften den 2. Maj, ved hvilket Foreningens Præsident, Wilford Samuelsen, og øvrige Bestyrelse blev foreslaaede til Opholdelse i deres Stillinger. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne ved Haandsoprækning. Et udmærket Program blev udført, hvorefter Søstrene i Foreningen og Søstrene i den kvindelige Hjælpeforening i Fællesskab serverede Forfriskninger. De tilstedeværende tilbragte derefter Resten af Tiden paa en fornøjelig, selskabelig Maade. Orvill H. Larsen,

Konference-Sekretær.

— Den aandelig overlegne Mand ønsker at tænke, før han taler, og overveje, før han handler. Confusius.

— Himlen er døv, naar Hjertet er stumt.

— Skriv Fornærmelser i Støv, men Venlighed i Marmor.

Løgnens samfundsnedbrydende Virkninger.

Matthew Hale udtaler sin stærke Afsky for Løgnen paa følgende filosofiske Maade:

„At lyve er at synde groft mod Gud, som gav os Tungen til dermed at føre sand og ikke falsk Tale. At lyve er at synde mod Menneskeheden, thi der, hvor der intet Hensyn bliver taget til Sandheden, kan der ingen gjensidig Tillid være mellem Menneskene." Hvis en Løgners Ord bliver opfattede som Sandhed, kan der opstaa de værste Følger af de Handlinger, som bliver udførte paa Grundlag af slige falske Vidnesbyrd. Derfor er Menederens Løgne nogle af de værste, som den enkelte eller endog hele Nationer kan lide under. Løgnagtige Mennesker burde foragtes af Samfundets hæderlige Mennesker lige saa meget som Tyven; thi en Løgner er en Tyv, idet han er Skyld i, at den gjensidige Tillid og de indbyrdes gode Følelser mellem Menneskene bliver forstyrrede i kortere eller længere Tid, og at den eller de, om hvem der er løjet, bliver betragtet med mistænksomme, ja maaske endog med foragtende Blikke. Ligesom Løgnens Fader selv, Djævelen, en Gang skal bindes og kastes i Afgrunden, saaledes burde alle overbeviste Løgnere være hjemfaldne til borgerlige Straffe. Dette vilde bevirke, at mange fik mere Respekt for Sandheden, end de nu har. En vanemæssig Løgner burde ikke bevæge sig frit i det menneskelige Samfund, thi kun de, som kjender ham, kan vogte sig for ham. Et Menneske kan, som bekjendt, komme saa meget i Vane med at lyve, at det ligefrem er vanskeligt for ham at sige Sandheden, selv hvor han ikke kan have mindste Fordel ved at lyve. Tilsidst vil ingen tro et Ord af, hvad han siger, selv om han som en Undtagelse fra Reglen en Gang imellem siger Sandheden. Historien om Hyrdedrengen er jo bekjendt. Han raabte saa ofte til de andre Hyrdedrenge, at Ulven kom, uden at det var Tilfældet, saa at de, da den for Alvor kom, ikke tog Hensyn til hans Raab. Løgnens Tjenere er tilvisse at beklage. Deres Løn er alle hæderlige Menneskers Foragt, og evig Fordømmelse, hvis de ikke omvender sig, thi „de fejge og utro og vederstyggelige og Morderne og de utugtige og Troldkarlene og Afgudsdyrkerne og alle Løgnerne, deres Lod skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl". (Joh. Aab. 21, 8. V.)

At lyve om vore Medmennesker burde være strafbart efter Loven. Det ottende Bud lyder: Du skal ikke sige falsk Vidnesbyrd imod din Næste; og som Luther siger: „Vi skulle frygte og elske Gud, saa at vi ikke falskelig lyve paa vor Næste, forraade ham, bagtale ham eller skaffe ham ondt Rygte." Apostelen Paulus siger: „Aflægger Løgn og taler Sandhed, hver med sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer." (Ef. 4, 25.) Apostelen Jakob siger: „Taler ikke ilde om hverandre, Brødre; den, som taler ilde om sin Broder og dømmer sin Broder, taler ilde om Loven og dømmer Loven." (Jak. 4, 11.) Mange Mænd har udtalt belærende og visdomsfulde Ord med Hensyn til Vigtigheden af, at Menneskene beflitter sig paa at tale Sandhed og vise sig fra den

sande Side i hele deres Optræden. David siger: „Bevar din Tunge fra ondt, og dine Læber, at de ikke tale Svig." (Salm. 34, 14.) Salomon siger: „Bedre er en fattig, som vandrer i sin Oprigtighed, end den, hvis Læber ere forvendte, og som tilmed er en Daare." (Ordsp. 19, 1.)

Løgnen virker altid samfundsnedbrydende. Det er af højeste Vigtighed, at Menneskene i al Oprigtighed holder sig til Sandheden. Sandheden er frigjørende. Kristus udtalte dette. Han var „Sandheden" personificeret. „Den, som er af Sandhed, hører min Røst", sagde han. Gid alle vilde høre Hyrdens Røst, følge ham og adlyde hans Befalinger og blive delagtiggjorte i det evige Livs Naadegaver.

Niels F. Green.

Ærlighed alene vil ikke lede til Frelse i Guds Rige.

(Af Ældste Henry H. Blood.)

Det siges somme Tider af Folk, der ikke tror paa Evangeliet, som vi forkynder, eller paa Nødvendigheden og Kraften af Evangeliets Ordinancer, at hvis en Mand handler ret og ærligt overfor sine Medmennesker, da vil alt blive vel med ham herefter. Der er noget sandt i denne Udtalelse, men det er ikke den hele Sandhed. Der er en retfærdig Gud, og enhver Mand vil modtage en Belønning for det gode, han gjør. Hvis han er ærlig, vil han modtage de ærliges Belønning. Hvis han er dydig, vil han baade i denne og den næste Verden modtage den Belønning, som de dydige faar. Hvis han er sanddru, vil han modtage de Velsignelser, som bliver sandhedskjærlige Folk til Del. Og saaledes videre med andre af de kristne Dyder, som Apostelen Paulus nævner, og som er fremsatte i Kirkens trettende Trosartikel, i hvilken det hedder: „Vi tro, at vi bør være ærlige, sanddrue, kyske, velgjørende, dydige, oprigtige og gjøre godt mod alle." Mennesker, som ikke tilhører Kirken, kan godt indenfor deres Omraade gjøre disse Ting og rette sig efter disse Morallove, og adskillige af dem gjør det maaske lige saa vel som mange af Kirkens Folk. Men disse Love vedrører det almindelige Samfundsliv i denne Verden; de vedrører vore jordiske Forbindelser med Menneskene; de tilhører den „terrestriale" Plan, og alene at rette sig efter disse Principper vil bringe en Belønning af en „terrestrial" Karakter, der, skjøndt den er herlig, dog ikke er Guds Riges Herlighed. Hæderlige Mennesker, som lever paa Jorden, er berettigede til det „terrestriale" Riges Belønning og Herlighed, men ligesom Maanens Glands er mindre end Solens, saaledes er og denne Herlighed mindre end Guds Riges.

De, som ønsker at modtage en „celestial" Belønning og Herlighed, maa adlyde højere Love, aandelige Love, som Herren regjerer efter i den hinsidige, evige Verden. Vi kan ikke tilsidesætte de første evangeliske Principper: Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave eller undlade at iagttage alle andre evangeliske Ceremonier og Ordinancer, hvad nogle mener, at vi kan og i Fremtiden

vil. Aldeles ikke! Disse forskjellige Ordinancer maa alle udføres, thi de er givne os ved Aabenbaring og er ikke Menneskepaafund. Jeg bevidner for Eder, at ikke een af dem kan eller vil blive afskaffet eller udført paa anden Maade.

Tro er det Kraftprincip, som fører Menneskene til det højere Rige. Hvis Menneskene har Tro i deres Hjerter, vil de omvende sig fra at synde, og de vil anraabe Herren om Naade, som de angergivne Jøder gjorde paa Pinsedagen, da de, efter at have hørt Peters Prædiken, raabte som med een Røst: „I Mænd og Brødre, hvad skulle vi gjøre?“ Naar Menneskene udøver Tro og henvender sig til Herren med det samme Spørgsmal paa Læberne, vil Svaret ogsaa blive det samme som paa hin Dag: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Eders Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave.“ Saaledes bliver Daaben Døren til Guds højere Rige. Uden at modtage denne Ordinance kan ingen blive frelst og herliggjort. Daaben, forbunden med Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, vedrører paa særlig Vis Menneskets aandelige Væsen. Modtagelsen af disse Ordinancer i Jesu Kristi Navn er absolut nødvendig, for at Menneskene kan komme i inderlig Forbindelse med Gud og modtage hans Riges Velsignelser. Af denne Grund er det af yderste Vigtighed, at nævnte Ordinancer og andre evangeliske Ordinancer bliver iagttagne. De er af en evig Natur og vil derfor stedse være forbundne med Kristi Evangelium, til Frelse og Saliggjørelse for Menneskenes Børn.

Hyrden kalder.

> Den gode Hyrde sagde: „Kommer hid til mig, alle, som arbejde og ere besværede, og jeg vil give Eder Hvile!“

Ved Benævnelsen „den gode Hyrde“ forstaas altid vor Frelser, Guds Søn, Jesus Kristus selv. „Kommer hid!“ Hvilken venlig Indbydelse! kjærlig, ikke bydende eller truende, men en uegennyttig Indbydelse til alle, som paa nogen Maade føler sig „besværede“ eller utilfredse med deres egen Tilstand, og som er betyngede enten af indre eller af udvortes Gjenvordigheder og trænger til Lindring. Hvor vidt omfattende er ikke denne Indbydelse til Hvile og Sindsro; uden Betingelse af nogen Slags; uden nogen Bestemmelse af Tidsrum, naar den ophører at gjælde. Ophørte den at være gjældende, da Frelseren gik bort til Faderen? Nej! Efter sin Bortgang sendte han „Talsmanden“, som han havde lovet, nemlig den Hellig Aand, der skulde „vidne“ om ham, at han var den Højestes Søn, med fuld Autoritet til at virke for Faderen selv og vidne om Evangeliets Ægthed, som han havde forkyndt og lært Menneskene at efterkomme.

Før sin Bortgang befalede han sine Apostle, at de skulde fortsætte Arbejdet med at sprede Lys og Kundskab om Evangeliet i „al Verden“ —

overalt, hvor de kunde komme, og Talsmanden skulde staa dem bi i dette Foretagende, ligesom han selv havde gjort, medens han var hos dem.

Den hellige Skrift bevidner, at dette vigtige Løfte blev opfyldt. Apostlene traadte frem i Kraft, og, fyldte af den Hellig Aand, vidnede de om Frelserens Liv og Gjerninger, hans Befalinger, hans Lære, hans Lidelse og Død, men vigtigst af alt om hans virkelige Opstandelse til Liv efter Døden; at ligesom han, som ogsaa var jordisk, opstod, saaledes vilde alle de Døde engang opstaa til Liv og afgive Rapport over deres Jordelivs Gjerninger, saa at Enhver kunde blive belønnet — tildels efter Fortjeneste, men ogsaa erholde Naade af en retfærdig Dommer.

Den gode Hyrde er ikke død. Hans Indbydelse: „Kommer hid!" udraabes endnu i Dag af hans bemyndigede Tjenere og Tjenerinder, hvorsomhelst Lejlighed gives dem dertil.

Lys og Kundskab om Gud, hans Væsen og Villie, tilbydes enhver nu som dengang. Maaden, hvorpaa Mennesket kan opnaa evigt Liv, hvilket er Frelse fra Ulyksalighed og Død og Delagtiggjørelse i Guds Riges Herlighedsfylde, vises enhver, som vil lytte dertil. Indlemmelse i Guds Rige er forud planlagt af Gud Fader og hans Søn, Jesus Kristus, ved visse evige og uforanderlige Betingelser eller Love. Oplysning desangaaende tilbydes alle Sjæle; men paa dem, som saaledes har modtaget Oplysning og Kundskab om Faderens Villie, hviler der et stort Ansvar for Udførelsen af de dermed forbundne Pligter. Overbevisningen om Evangeliets Sandhed vil hvile som en Byrde paa Sindet, indtil de af Kristus fremlagte Love er blevne efterkommede. Da, og ikke før, er „Byrden" lettet og løst. „Mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let", sagde Frelseren. (Matt. 11: 30.) Ja, visselig er Evangeliet gavnligt og dets Fordringer lette at efterkomme. Med Evangeliets Annammelse og Efterlevelse følger mange store Velsignelser, der rigelig belønner enhver, som tragter efter at tjene Gud ved at underkaste sig hans Ville. Den lovede Helligaand vil vidne om Faderen og Sønnen, stadfæste al Sandhed og bortdrive falske Teorier.

F. C. i „Bikuben".

— Guds aabenbarede Ord er klare Visdomsord, der oplyser vor Forstand og gjør os aandelig seende.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)